

Sygn. akt II K 160/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska-Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2022 roku

sprawy P. H.

córki Z. i S. z domu B.

urodzonej (...) w N.

oskarżonej o to, że:

w dniu 11 czerwca 2021 roku w N. przy ul. (...) na terenie (...) dokonała przywłaszczenia znalezionej telefonu komórkowego m-ki S. (...) wraz z etui o łącznej wartości 900 zł na szkodę J. W. (1),

tj. o przestępstwo z art. 284 § 3 k.k.

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia umarza postępowanie karne przeciwko P. H. o to że w nieustalonym dniu grudnia 2021 roku w S. dokonała przywłaszczenia znalezionej w dniu 11 czerwca 2021 roku w N. telefonu komórkowego m-ki S. (...) wraz z etui o łącznej wartości 900 zł na szkodę J. W. (1), tj. o przestępstwo z art. 284 § 3 k.k., wobec stwierdzenia że społeczna szkodliwość czynu jest znikoma;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 160/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli			

wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	P. H.	została oskarżona o to, że w dniu 11 czerwca 2021 roku w N. przy ul. (...) na terenie (...) dokonała przywłaszczenia znalezionego telefonu komórkowego m-ki S. (...) wraz z etui o łącznej wartości 900 zł na szkodę J. W. (1)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W czerwcu 2021 roku J. W. (1) uczęszczała na zabiegi rehabilitacyjne do ośrodka (...) znajdującego się nieopodal sądeckiego targowiska o nazwie (...). 11 czerwca 2021 roku J. W. (1) po ukończonych zabiegach postanowiła pójść na przedmiotowe targowisko. Pokrzywdzona miała	<p>Zeznania świadek J. W. (1) k. 1-2, k. 28, k. 65</p> <p>Protokół zatrzymania rzeczy k. 13-15</p> <p>Protokół oględzin k. 29</p>		

<p>wówczas założoną na ramię szmacianą torbę, która nie była zabezpieczona jakimkolwiek zamknięciem. W owej torbie J. W. (1) miała schowany portfel, ubranie oraz telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 900 złotych, gdzie 850 złotych stanowiło wartość aparatu telefonicznego, a 50 złotych jego beżowego etui. Przedmiotowy telefon był na dnie torebki, przykryty między innymi ręcznikiem.</p>			
<p>Gdy pokrzywdzona przechodziła pomiędzy straganami dostrzegła, że w pewnym momencie wobec jej osoby zaczyna być robiony tzw. sztuczny tłum. Wówczas J. W. (1) poczuła, że ktoś się o nią ociera. Gdy J. W. (1) opuściła już to targowisko, postanowiła wykonać połączenie telefoniczne. Następnie pokrzywdzona spostrzegła, iż w jej torebce nie ma telefonu komórkowego. J. W. (1) próbowała dzwonić na swój numer, ale wykonanie połączenia było niemożliwe. W związku z tym pokrzywdzona udała się do operatora telekomunikacyjnego, gdzie wyrobiła duplikat karty SIM. Następnie 12 czerwca 2021 roku J. W. (1) udała się na policję, gdzie zgłosiła</p>	<p>Zeznania świadek J. W. (1) k. 1-2, k. 28, k. 65</p>		

<p>potencjalną kradzież jej telefonu komórkowego.</p>			
<p>11 czerwca 2021 roku na stoisku z rozsadami kwiatów pracowały siostry P. i G. H.. W pewnym momencie ich pracy, któryś z klientów poinformował sprzedającą, że w doniczkach leży telefon komórkowy. Wówczas siostry podniosły ów telefon (który nie posiadał już wówczas włożonej karty SIM) i postanowiły odszukać właściciela. W tym celu oskarżona i jej siostra udały się do podmiotu zarządzającego tym targowiskiem o udzielenie zgody na wystawienie ogłoszenia o znalezionym telefonie. Przedstawiciel (...) Towarzystwa Budownictwa (...) w N. takowej zgody udzielił i ogłoszenie o znalezionym telefonie wisiało na tablicy ogłoszeń w okresie od 11 do 25 czerwca 2021 roku. Analogiczne ogłoszenie siostry umieściły na własnym straganie, gdzie było ono dostępne przez kilka tygodni. Podobnie jeszcze tego samego dnia oskarżona i jej siostra na portalu społecznościowym F. na stronie (...) oraz „S. N. 2.0” umieściły stosowne ogłoszenie o poszukiwaniu właściciela telefonu, na którym to ogłoszeniu załączono</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonej P. H. k.21-22, k. 64</p> <p>(...) screeny załączone przez P. H. k. 48-50</p> <p>Oświadczenie (...) k. 62</p> <p>Zeznania świadka G. H. k. 65</p>		

zdjęcie odnalezionego aparatu.			
<p>Pomimo wyżej wymienionych starań każde z tych ogłoszeń pozostało bez oczekiwanego odzewu. Fakt ten wynikał także z stąd, że J. W. (1) od 11 czerwca 2021 roku miała awersje do maślanego rynku i nie wchodziła już na teren tego targowiska. Również córki pokrzywdzonej pomimo posiadania w polubionych stron spotted N., nie poinformowały J. W. (1) o wystawieniu tego rodzaju ogłoszenia. Portale te mają w sumie niespełna (...) „followersów”, co sprawia, że ów portal należy uznać za poczytne medium. W międzyczasie policja wydała postanowienie o umorzeniu dochodzenia i wpisaniu sprawy do rejestru.</p>	<p>Zeznania świadek J. W. (1) k. 1-2, k. 28, k. 65</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej P. H. k.21-22, k. 64</p> <p>(...) screeny załączone przez P. H. k. 48-50</p> <p>Oświadczenie (...) k. 62</p> <p>Zeznania świadka G. H. k. 65</p>		
<p>Po okresie kilku miesięcy braku odzewu w związku z wystawionymi ogłoszeniami, P. H. w nieustalonym dniu grudnia 2021 roku w swoim miejscu zamieszkania tj. K. postanowiła zacząć używać znalezionego telefonu jako własnego. Wówczas to oskarżona włożyła kartę SIM do przedmiotowego telefonu oraz wyrzuciła zniszczone etui. Następnie oskarżona zaczęła z niego korzystać. Ów fakt w połączeniu ze</p>	<p>Protokół zatrzymania rzeczy k. 13-15</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej P. H. k.21-22, k. 64</p>		

<p>wcześniejszym zgłoszeniem kradzieży tego telefonu spowodował, że przedmiotowy aparat został namierzony przez funkcjonariuszy policji, którzy 11 stycznia 2022 roku przyjechali do domu P. H., a ta wydała im telefon stanowiący własność J. W. (1).</p>			
<p>Pokrzywdzona J. W. (1) 15 stycznia 2022 roku odebrała utracony telefon, nie mając uwag odnośnie jego stanu. W związku z wyrzuceniem przez P. H. etui, pokrzywdzona na skutek tego działania poniosła stratę w wysokości 50 złotych.</p>	<p>Zeznania świadek J. W. (1) k. 1-2, k. 28, k. 65</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej P. H. k.21-22, k. 64</p> <p>Protokół oględzin k. 29</p> <p>Oświadczenie pokrzywdzonej k. 29</p>		
<p>P. H. ma 23 lata. Oskarżona jest bezdzietną panną. P. H. posiada wykształcenie średnie o profilu florysta. P. H. aktualnie pracuje jako sprzedawca w sklepie samoobsługowym, z czego tytułu uzyskuje miesięczne wynagrodzenie netto w wysokości 1500 złotych. P. H. nie jest właścicielką żadnej nieruchomości. Oskarżona w swoim mieniu nie posiada także wartościowych rzeczy ruchomych. P. H. mieszka wraz z rodzicami i rodzeństwem w S.. Oskarżona P. H. nie leczyła się psychiatrycznie, neurologicznie ani</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonej P. H. k.21-22, k. 64 w zakresie danych osobopoznawczych</p> <p>Karta karna k. 33</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 34</p> <p>Notatka o oskarżonej k. 35-36</p>		

odwykowo. P. H. jest osobą niekaraną.			
<i>o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<i>OCena DOWOdów</i>			
<i>o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia P. H.	P. H. będąc słuchana w postępowaniu przygotowawczym przyznała się w całości do zarzucanego jej czynu. Natomiast w trakcie postępowania jurysdykcyjnego oskarżona owo przyznania określiła mianem częściowego. W tym zakresie godzi się stwierdzić, że oskarżona w żaden sposób nie zmieniała treści swoich wyjaśnień, gdyż także na rozprawie głównej przedstawiła	

wersje zgodną z jej wcześniejszymi depozycjami. Konkludując jej wyjaśnienia oskarżona oświadczyła, iż faktycznie 11 czerwca 2021 roku znalazła telefon komórkowy marki S. (...). W tym zakresie oskarżona wskazała, że to jeden z klientów poinformował ją, że ów aparat leży w jej doniczkach. Następnie P. H. tłumaczyła się, że podjęła szereg starań mających za zadanie odnalezienie właściciela tego telefonu. Mianowicie oskarżona oświadczyła, że razem z siostrą postarały się o umieszczenie stosownego ogłoszenia na tablicy ogłoszeń, same wystawiły ogłoszenie na terenie swojego stoiska, a także napisały odpowiedni post na stronach spotted nowy sącz. Kolejno P. H. wskazała, że pomimo tych starań owe poszukiwania okazały się bezowocne. Zarazem P. H. w żaden sposób nie kryła faktu, że w nieustalonym dniu grudnia 2021 roku wobec bezskuteczności poszukiwań właściciela tego telefonu postanowiła zacząć użytkować ten telefon jako własny i w tym celu włożyła do niego kartę SIM wystawioną na jej dane osobowe. P. H. wskazała także, że wyrzuciła uszkodzone etui tego telefonu. W ocenie Sądu Rejonowego wyjaśnienia złożone przez oskarżoną P. H. jawią się jako szczere i wiarygodne.

Po pierwsze należy wskazać, że oskarżona w pełni wykazała podjęcie przez siebie starań w przedmiocie odnalezienia właściciela tego telefonu. O powyższym nie świadczą jedynie zeznania jej siostry, lecz także oświadczenie zarządcy placu targowego, dołączone print screeny – rzeczony ogłoszenie wciąż jest dostępne w sieci internet czy nawet pośrednio zeznania J. W. (1), która wskazała, że od czasu utraty telefonu unikała wizyt na rynku maślanym. Równocześnie warto wskazać, iż brak jest podstaw do zanegowania oświadczeń oskarżonej w zakresie okoliczności w jakich odnalazła ów telefon. Jako sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego byłoby stwierdzenie, że to oskarżona spowodowała utratę władztwa pokrzywdzonej nad jej urządzeniem, gdyż P. H. w tym czasie była zajęta pracą na stoisku. Do tego co istotne należy wskazać, że oskarżona podkreśliła, że w znalezionym telefonie brakowało karty SIM, co potwierdziła także J. W. (1), wskazując że niedługo po kradzieży próbowała się na swój numer dodzwonić. To wszystko pozwala przyjąć, że J. W. (1) padła ofiarą kradzieży ze strony osoby trzeciej, która usunęła z jej telefonu kartę SIM. Wreszcie nie sposób jest zanegować istotnych

		<p>starań oskarżonej o znalezienie telefonu, których z pewnością nie podjęłaby w sytuacji gdyby sama była zamieszana w jego kradzież. W tym miejscu należy bowiem zauważyć, że owe działania nie były działaniami pozornymi, lecz w realny sposób zwiększały prawdopodobieństwo odnalezienia właściciela znalezionej rzeczy – ogłoszenie zostały umieszczone w poczytnych miejscach. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał depozycje złożone przez P. H. za wiarygodne i przydatne do rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie.</p>
<p>Zeznania J. W. (1)</p>	<p>Brak było także jakichkolwiek powodów do zanegowania wartości dowodowej zeznań złożonych przez świadek, a zarazem pokrzywdzoną J. W. (1). Pokrzywdzona zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie głównej zeznawała w sposób jasny, spójny, logiczny, pozbawiony jakichkolwiek sprzeczności. Co więcej zeznania pokrzywdzonej były bogate w szczegóły. Mianowicie J. W. (1) precyzyjnie określiła okoliczności w jakich utraciła ów telefon, a następnie działania jakie podjęła próbując go odzyskać. J. W. (1) w sposób precyzyjny oddała</p>	

także wartość utraconego przez nią mienia, uwzględniając fakt, że przedmiotowy telefon był aparatem używanym. Nadto świadek J. W. (1) jest osobą zupełnie obca dla oskarżonej, nie mającą żadnego interesu w składaniu korzystnych bądź niekorzystnych dla niej zeznań. Następnie wypada zwrócić uwagę, że świadek na rozprawie celnie wykazała powody, dla których zaprzestała pojawiania się w miejscach, gdzie wystawiono owo ogłoszenie. W ten sposób świadek uwiarygodniła wersje oskarżonej i jej siostry o braku pozorności owych starań mających na celu jej odnalezienie. Podobnie świadek w sposób zgodny z oskarżoną złożyła oświadczenie w zakresie stanu odzyskanego przez nią telefonu. Dodatkowo wskazać należy, że zeznania pokrzywdzonej nie pozostają w jakiegokolwiek sprzeczności z żadnym innym środkiem dowodowym występującym w tej sprawie. Zatem owe zeznania należało uznać za wiarygodne i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie.

zeznania świadka G. H..

Podobnie Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania świadka G. H.. W odniesieniu do jej zeznań należało zwrócić uwagę, że

jest ona osobą najbliższą dla oskarżonej. Niemniej jednak ów fakt nie mógł a limine dyskwalifikować jej oświadczeń procesowych. Kolejno należy stwierdzić, że zeznania świadka G. H. licują w pełni z materiałem dowodowym o charakterze rzeczowym. Tutaj należy wskazać, że cały opis starań powziętych przez świadka wspólnie z oskarżoną w celu odnalezienia właściciela tego telefonu znalazł swoje odzwierciedlenie w stosownych print screenach czy oświadczeniu zarządcy targowiska. Nadto przedmiotowe ogłoszenia wciąż są dostępne w sieci internet. Kolejno należy wskazać, że świadek zeznawała w sposób zgodny z wyjaśnieniami przyznającej się do winy oskarżonej. Wreszcie trzeba dostrzec, że G. H. odnosiła się tylko i wyłącznie do okoliczności w jakich odnalazła wraz z siostrą ów telefon, a także wyżej wyszczególnionych poszukiwań. Świadek natomiast w swoich depozycjach nie odnosiła się w żadnym fragmencie odnośnie powodów, dla których jej siostra zdecydowała włączyć ów telefon do swojego majątku. Tym samym brak było podstaw do podważenia wiarygodności zeznań G. H., które pomogły Sądowi

	ustalić stan faktyczny w tej sprawie.		
print screeny dołączone przez oskarżoną, oświadczenie (...) w N., protokoły zatrzymania rzeczy, protokoły oględzin rzeczy, notatki urzędowe, karty karne czy zaświadczenie o stanie majątkowym	Sąd Rejonowy za wiarygodny uznał także pozostałe dowody przeprowadzone na rozprawie, a to print screeny dołączone przez oskarżoną, oświadczenie (...) w N., protokoły zatrzymania rzeczy, protokoły oględzin rzeczy, notatki urzędowe, karty karne czy zaświadczenie o stanie majątkowym. Przedmiotowe dokumenty korespondowały z całością depozycji złożonych przez osobowe źródła dowodowe. Wreszcie należy wskazać, że dokumenty urzędowe zostały sporządzone przez właściwe do tego osoby w przepisanej prawem formie. Toteż wyżej wskazane dowody posłużyły w procesie tworzenia ustaleń faktycznych w tym procesie.		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania	I	P. H.
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

związłe o powodach
umorzenia postępowania

P. H. została oskarżona o to, że w dniu 11 czerwca 2021 roku w N. przy ul. (...) na terenie (...) dokonała przywłaszczenia znalezionej telefonu komórkowego m-ki S. (...) wraz z etui o łącznej wartości 900 zł na szkodę J. W. (1) tj. o występki z art. 284 § 3 k.k.

Występkiem z art. 284 § 3 k.k. jest przywłaszczenie rzeczy znalezionej. Już rudymetarna analiza tego przepisu wskazuje, że jest to przestępstwo powszechne tj. takie które może zostać popełnione przez nieograniczony podmiotowo krąg osób. Poprzez znamię czasownikowe przywłaszcza należy rozumieć sytuacje kiedy to sprawca postępuje z rzeczą jak właściciel, pomimo braku uprawnień do takiego dysponowania danym przedmiotem. Oczywistym zarazem jest stwierdzenie, iż w odniesieniu do tego typu uprzywilejowanego przedmiotem działania może być tylko rzecz ruchoma, albowiem brak jest realnej możliwości znalezienia prawa majątkowego. W kontekście owego znamienia wskazującego na mniejszy stopień karygodności tego czynu należy wskazać, iż

aby daną rzecz uznać za znalezioną, należy stwierdzić, iż podmiot dysponującym prawem do jej posiadania nie posiada wiedzy w zakresie miejsca jej aktualnego pobytu. Nie jest przy tym istotne czy pokrzywdzony daną rzecz zgubił, czy też utracił w innych choćby przestępnych okolicznościach. Ważne jest natomiast aby owa utrata władztwa nad rzeczą miała charakter trwały i nie łączyła się z zamiarem porzucenia rzeczy. Następnie wskazać należy, że dla przyjęcia typu uprzywilejowanego niezbędne jest aby sprawca dany przedmiot znalazł, a następnie włączył go do swojego majątku – postępował z nim jak właściciel. W tym miejscu trzeba kategorycznie zastrzec, iż dla bytu przestępstwa niezbędne jest kumulatywne spełnienie tych warunków. Samo tylko znalezienie rzeczy ruchomej i brak uczynienia zadość stosownym przepisom prawa rzeczowego, skutkować może jedynie odpowiedzialnością za wykroczenie stypizowane w art. 125 k.w. Dla bytu przestępstwa przywłaszczenia rzeczy znalezionej jest jeszcze potrzebna aby sprawca przy braku wypełnienia owych obowiązków znalazcy włączył znaleziony przedmiot do

swojego majątku bądź też zaczął postępować z nim jak właściciel. E. za moment popełnienia tego przestępstwa nie może być uznawany moment znalezienia rzeczy, a data w której sprawca zaimplementował chęć włączenia owej rzeczy ruchomej do swojego majątku. Oczywiście mogą zdarzyć się sytuacje, kiedy owo odnalezienie od razu połączone jest z aktem przywłaszczenia rzeczy, ale niejednokrotnie do przywłaszczenia następuje na etapie późniejszym i to ów moment winien być traktowany jako data popełnienia tego występku.

Rudymetarnym jest też stwierdzenie, że również w odniesieniu do typu przywilejowanego przestępstwa przywłaszczenia wymagane jest spełnienie progu kontrapencjonalizacji, który to wynosi 500 złotych. Przestępstwo to można rzecz jasna popełnić tylko i wyłącznie z zamiarem kierunkowym, albowiem samo znamię czasownikowe przesądza, że wolą sprawcy musi być przywłaszczenie, a więc nieuprawnione włączenie danej rzeczy ruchomej do majątku.

Przedkładając owe sformułowania na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy stwierdził, iż faktycznie P. H.

finalnie przywłaszczyła utracony przez J. W. (1) telefon marki S. (...), który uprzednio odnalazła. Bez wątpienia bowiem rzeczony telefon stanowił desygnat rzeczy ruchomej, której wartość przekraczała kwotę 500 złotych. Następnie trzeba wskazać, że P. H. nie miała żadnego prawa do używania owego telefonu. Kolejno ustalony stan faktyczny potwierdził, że oskarżona faktycznie odnalazła ów telefon. E. nie miała ona żadnej wiedzy na temat potencjalnego przestępnej utraty władztwa nad tą rzeczą przez pokrzywdzoną. Niemniej jednak nie można zgodzić się z argumentacją oskarżyciela publicznego wskazującego, że do przywłaszczenia tej rzeczy doszło w dniu 11 czerwca 2021 roku. Wówczas to P. H. jedynie odnalazła telefon. W tym czasie oskarżona w żaden sposób nie zmanifestowała chęci włączenia owej rzeczy ruchomej do swojego majątku. Przeciwnie podjęła szeroko zakrojone działania mające na celu odnalezienia jej prawowitego właściciela. Wskazać zarazem należy, że oskarżona nie wypełniła wymogów prawnych związanych z zasadami postępowania ze znalezionymi rzeczami. Z momentem przywłaszczenia owej rzeczy ruchomej mieliśmy

do czynienia dopiero wtedy, gdy P. H. nieustalonego dnia grudnia 2021 roku postanowiła zacząć używać tego telefonu jako swoją własność, wyrzuciła uszkodzone etui tego telefonu oraz umieściła własną kartę SIM w aparacie stanowiącym własność J. W. (1). Dopiero wówczas mieliśmy do czynienia z aktem animus res sibi habendi, co było niezbędne dla realizacji przez P. H. znamion przedmiotowych przestępstwa. Tym samym należało stwierdzić, iż faktycznie P. H. przywłaszczyła rzeczony telefon a więc wypełniła znamiona czynu zabronionego określonego w art. 284 § 3 k.k., tyle tylko że stało się to kilka miesięcy później. Sąd Rejonowy uznał zarazem, iż istniała możliwość przypisania oskarżonej tego występkę w ramach przedmiotowej skargi oskarżycielskiej. Co prawda nie mieliśmy do czynienia z tożsamością czasu i miejsca. Niemniej jednak została zachowana tożsamość czynności wykonawczej, pokrzywdzonego, przedmiotu zamachu. Tutaj Sąd Rejonowy skonstatował, iż treść skargi obejmowała przywłaszczenie konkretnego telefonu J. W. (1), a zatem mieliśmy

do czynienia z jednym zdarzeniem faktycznym.

Następnie należało zwrócić uwagę, iż w świetle pięcioelementowej struktury przestępstwa wyrażonej w art. 1 k.k. Nie każdy czyn zabroniony pod groźbą kary stanowi przestępstwo. Dla bytu przestępstwa wymagane jest również zaistnienie jego materialnego substratu w postaci stwierdzenia, iż jego stopień społecznej szkodliwości jest wyższy niż znikomy. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego w realiach przedmiotowej sprawy nie sposób jest stwierdzić, iż stopień społecznej szkodliwości czynu P. H. przekroczył

próg znikomości, a więc był karygodny. W tym zakresie przede wszystkim należy zwrócić uwagę na okoliczności popełnienia tego czynu. Tutaj należy raz jeszcze wskazać, iż oskarżona bezpośrednio po odnalezieniu telefonu podjęła szereg działań mających na celu odnalezienie prawowitego właściciela. W tym celu P. H. umieściła stosowne ogłoszenie na swoim stoisku, zadbała aby takowe ogłoszenie znalazło się też na ogólnej tablicy ogłoszeń tego punktu handlowego. Co więcej P. H. zdecydowała się umieścić przedmiotowe ogłoszenie także na dwóch stronach typu spotted właściwych z uwagi na miejsce znalezienia przedmiotu Trzeba zarazem podkreślić, iż owe strony posiadały znaczne zasięgi, przez co umieszczenie tego rodzaju ogłoszenia znacząco zwiększało szanse, zwrócenia uwagi J. W. (1). Szansa ta była tym większa zważywszy na fakt, że tego rodzaju strona służy między innymi umieszczeniu takowych ogłoszeń, oraz stwierdzenie samej pokrzywdzonej, że jej córki mają polubione te profile. Następnie należy wskazać, iż owe ogłoszenia były utrzymywane przez długi okres czasu i pozostawały bez żadnego odzewu. Co więcej w sieci internet bez trudu można znaleźć

owe ogłoszenia. Nadto Sąd zwraca uwagę, iż P. H. przywłaszczyła ów telefon dopiero po przeszło 5 miesiącach od znalezienia tego aparatu. Oczywiście oskarżona winna ten fakt zgłosić do starostwa bądź na policje, ale ów fakt nie wynikał ze złej woli oskarżonej, lecz nieznajomości przepisów prawa. Zresztą w chwili sporządzania tego uzasadnienia ewentualne wykroczenie z art. 125 k.w. jest już przedawnione. W dalszej mierze należy mieć na względzie, że ten telefon był wart jedynie kilkaset złotych, a więc stosunkowo niewiele przekraczał próg kontrawencjonalizacji.

Dalej trzeba mieć na uwadze, że finalnie uszczerbek na mieniu pokrzywdzonej wyniósł jedynie kwotę 50 złotych, wynikającą z wyrzucenia przez P. H. uszkodzonego etui tego aparatu telefonii komórkowej. Nie można też wskazać, aby za przyjęciem karygodności tego zachowania przemawiała jakaś szczególnie negatywna motywacja oskarżonej czy naruszyła ona doniosłe obowiązku. To wszystko sprawiło, że Sąd Rejonowy stwierdził, że zachowanie P. H. było społecznie szkodliwe w stopniu znikomym.

Poczynienie tego ustalenia aktualizowało negatywną przesłankę procesową wskazaną w art. 17 § 1

pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. Jednocześnie z uwagi na poczynienie powyższej konkluzji już po otwarciu przewodu sądowego niezbędne było wydanie w tej sprawie wyroku, w którym w punkcie I uzasadnianego wyroku Sąd Rejonowy umarza postępowanie karne przeciwko P. H. o to że w nieustalonym dniu grudnia 2021 roku w S. dokonała przywłaszczenia znalezione w dniu 11 czerwca 2021 roku w N. telefonu komórkowego marki S. (...) wraz z etui o łącznej wartości 900 zł na szkodę J. W. (1), tj. o przestępstwo z art. 284 § 3 k.k., wobec stwierdzenia że społeczna szkodliwość czynu jest znikoma.

#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
7. KOszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II	<p>Natomiast umorzenie postępowania w sprawie przeciwko P. H. implikowało w zakresie rozliczenia kosztów sądowych obciążenie nimi Skarbu Państwa, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 632 pkt 2 k.p.k. W tym miejscu wskazać jedynie należy, że wyjątki od wysłowione w tym przepisie zasady określone są w art. 632 a § 2 k.p.k. i</p>		

wśród tych wypadków nie ma określonej podstawy prawnej umorzenia z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości. E. wobec braku możliwości rozszerzającej wykładni przepisów wyjątkowych kosztami procesu obciążono Skarb Państwa

Podpis